

Jonathan Edwards: Cum îți folosești timpul

Steve Lawson | illbehonest.com/romana

Să ne concentrăm asupra lui Jonathan Edwards și, în special, pe hotărârile pe care le-a scris ca tânăr la vârsta de 18-19 ani.

Dați-mi voie să încep prin a-l pune pe Edwards la locul potrivit în "lanțul de munți" al istoriei Bisericii. Martyn Lloyd-Jones a spus: „Sunt tentat să compar puritanii cu Alpii, pe Luther și pe Calvin cu Munții Himalaya, iar pe Jonathan Edwards cu Muntele Everest. Pentru mine el pare să fie cel mai asemănător apostolului Pavel.” Aceasta este o afirmație extraordinară din partea doctorului însuși, Lloyd-Jones! Că, în esență, Jonathan Edwards a fost cel care a stat pe umerii lui Calvin, ai lui Luther și ai Reformatorilor, și s-a urcat puțin mai sus și a stat pe umerii puritanilor precum John Owen și Thomas Watson și alți mari sfinți. Și a urcat mai departe până pe vârful lanțului muntos și a putut să aibă cea mai bună perspectivă cu privire la Dumnezeu, la teologia sistematică și la adevărurile fundamentale ale Bibliei.

De aceea cred că merită să ne uităm în această ultimă sesiune la Edwards. Și ceea ce vreau să vă pun înaintea este că există un motiv pentru care eu cred că Dumnezeu l-a folosit pe Edwards într-un mod atât de mareț. El a fost cel mai mare pastor american care a umblat vreodată pe acest continent. El este, fără îndoială, cel mai mare predicator al Americii din ultimele trei secole. Este considerat cel mai mare teolog și cel mai mare filosof al Americii. Este considerat cel mai profund scriitor. R.C. Sproul a spus că lucrarea sa „Libertatea voinței” este cea mai bună carte scrisă pe pământ american. El a ținut cea mai măreață predică rostită vreodată în această țară: „Păcătoșii în mâinile unui Dumnezeu mânios”. Este uimitor faptul că toate aceste lucruri s-au intersectat într-o singură persoană: cel mai mare scriitor, cel mai mare filosof, cel mai mare pastor, cel mai mare teolog, cel mai mare predicator, cea mai bună carte, cea mai măreață predică.

Toate acestea n-au fost întâmplătoare. Nimic nu este întâmplător. Suveranitatea lui Dumnezeu este în și prin toate lucrurile. Dar când Jonathan Edwards avea 18 ani, el și-a trasat o cale pe care a urmat-o tot restul vieții.

Jonathan Edwards s-a convertit, prin harul lui Dumnezeu, la vârsta de 17 ani. Și în decurs de un an el a ajuns păstor interimar în ceea ce este acum centrul orașului New York, pe Wall Street. El a păstorit o biserică ce fusese divizată. O biserică presbiteriană scoțiană. Avea 18 ani, crescuse într-o casă în care tatăl era păstor puritan și, de îndată ce a fost mântuit, inima lui a fost predispusă

înspre lucrare și spre lucrurile lui Dumnezeu pentru că asta văzuse toată viața. La vârsta de 18 ani și-a început slujba de păstor în centrul orașului New York. El nu își scrisese încă disertația. Terminase studiile la Yale, atât cele de licență, cât și cele de masterat. Și cum a devenit păstor interimar la vârsta de 18 ani, a existat o convingere și o preocupare adâncă în inima lui de a fi credincios lui Dumnezeu. De a nu irosi această oportunitate. De a fi unul care să urmărească sfințenia cu toată ființa sa. Așa că Jonathan Edwards s-a așezat și a scris ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub titlul de: „Hotărârile lui Jonathan Edwards”. În următorul an și jumătate a scris 70 de hotărâri. Ele erau ca niște afirmații de scop. Aproape toate începeau cu: „Sunt hotărât să...”. Apoi urma o declarație care era înrădăcinată și întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceste hotărâri au început cu un preambul. Preambulul este un paragraf scurt, de două propoziții, care este pus înaintea hotărârilor, și acesta este foarte important pentru că aici el afirmă cât de dependent este de harul lui Dumnezeu pentru a putea împlini aceste hotărâri. Deci Jonathan Edwards nu încearcă să-și îndeplinească sfințenia prin propria putere și voință. El este complet dependent de harul lui Dumnezeu, de lucrarea Duhului Sfânt care să îi dea și voința și înfăptuirea, după plăcerea Lui.

Preambulul spune: „Fiind conștient că sunt incapabil să fac ceva...” Veți auzi în aceste cuvinte ce spune Isus în Ioan 15:5: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” „Fiind conștient că sunt incapabil să fac ceva fără ajutorul lui Dumnezeu, Îl rog cu umilință ca, prin harul Său, să mă facă în stare să urmez aceste hotărâri, în măsura în care ele reprezintă voia Sa, de dragul lui Hristos.”

După ce spune acest lucru, el începe să își scrie hotărârile. Primele patru sunt direcționate și concentrate pe slava lui Dumnezeu. Nu există vreo rimă sau vreun motiv pentru ordinea acestor hotărâri. Este aproape ca atunci când citești Proverbele, de la capitolul 10 încolo. Sunt destul de amestecate, cu excepția părții de început unde Edwards pune fundația faptului că întreaga sa viață trebuie să fie direcționată înspre urmărirea slavei lui Dumnezeu. Acesta este rezultatul studiilor sale făcute asupra Catehismului de la Westminster, a Mărturisirii de Credință de la Westminster, a învățaturii reformatoarelor și a puritanilor. Totul a fost "îmbibat" în slava lui Dumnezeu. A citit „Învățătura religiei creștine” scrisă de Calvin, care începe cu cunoașterea lui Dumnezeu și cunoașterea omului. S-a cufundat în Catehismul de la Westminster: „Care este scopul suprem al omului? Să Îl glorifice pe Dumnezeu și să se bucure în El pentru totdeauna.”

Deci, când a luat stiloul în mână, la vârsta de 18 ani, primele 4 hotărâri - dați-mi voie să citesc părți din ele - se concentrează asupra slavei lui Dumnezeu.

Nr. 1: „Sunt hotărât să fac acele lucruri care cred că îl slăvesc pe Dumnezeu cel mai mult.” Edwards a spus că cheia de interpretare în viața sa, în urmărirea voii lui Dumnezeu, este: ce anume îi va aduce cea mai mare slavă lui Dumnezeu? Cu cine ar trebui să mă căsătoresc? Ce ar trebui să fac cu viața mea? Unde ar trebui să locuiesc? Ce eforturi ar trebui să depun? Principiul fundamental pe care Edwards l-a identificat pentru viața sa este: Ce anume Îl va glorifica cel mai mult pe Dumnezeu? Nu ce anume îmi va aduce mie cea mai mare promovare, ci: indiferent de ce decizii și ce puncte de cotitură vor veni în viața mea, răspunsul meu va fi întotdeauna: ce anume Îl va glorifica cel mai mult pe Dumnezeu?

Hotărârea Nr. 2: „Sunt hotărât să mă străduiesc mereu să gădesc noi metode de a promova lucrurile menționate mai sus.” Prin asta el spune: în timp ce sunt pe calea urmării gloriei lui Dumnezeu, ce anume poate fi sporit în viața mea care să mă propulseze chiar mai departe în urmărirea gloriei lui Dumnezeu? Ce noi studii biblice ar trebui să întreprind? Ce noi slujiri ar trebui să încep? Ce noi eforturi ar trebui să depun, care să ducă la și mai multă gloriificare a lui Dumnezeu?

Nr. 3: „Sunt hotărât ca, dacă voi cădea vreodată și voi deveni plictisit, astfel încât să neglijez păzirea oricărei părți a acestor hotărâri, să mă pocăiesc de tot ceea ce-mi voi aminti.” Deci, dacă la un moment dat ar ajunge obosit sau ostenit, căldicel spiritual în urmărirea gloriei lui Dumnezeu, el este hătărât să se pocăiască imediat de acest lucru și să se întoarcă de la el ca să fie plin de zel în a urmări gloria lui Dumnezeu.

Nr. 4: „Sunt hotărât să nu fac niciodată vreun lucru fie în suflet, fie în trup, fie mare, fie mic, care să atenteze la gloria lui Dumnezeu.” Deci el este un om preocupat de gloria lui Dumnezeu.

J.I. Packer scrie cu privire la aceste prime 4 hotărâri că Edwards a fost, citez, „centrat pe Dumnezeu, concentrat pe Dumnezeu, "îmbătat" cu Dumnezeu și fermecat de Dumnezeu. Aceasta nu este o exagerare. În fiecare zi, de dimineața până seara, el a căutat să trăiască într-o părtășie conștientă cu Dumnezeu.”

Acum, mai spre finalul hotărârilor sale... hotărârea Nr. 63, care este o hotărâre fenomenală... eu doar încerc acum să pregătesc terenul pentru ceea ce vreau de fapt să spun în această sesiune. El vrea să îl glorifice pe Dumnezeu, la fel cum sunt sigur că și tu îți dorești acest lucru; altfel nu cred că ai fi astăzi aici, dacă nu ți-ai dori să-l glorifici pe Dumnezeu cu viața ta. - „Fie că mâncați, fie că beți, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” Hotărârea Nr. 63 este de-a dreptul uluitoare. Aceasta spune: „Pornind de la presupunerea că nu a existat niciodată nicio singură persoană în lume la un moment dat, care să fie cu adevărat un creștin perfect în toate privințele, în care creștinismul să strălucească în toată slava lui reală, și care să arate excelent și minunat, sunt hotărât să acționez

ca și cum aș putea deveni eu acea persoană în vremea mea, dacă m-aș lupta cu toată puterea.” Înțelegeți ce spune Edwards? Aș vrea să vă gândiți la acest lucru. Dacă ar exista un singur creștin care să fie cel mai puternic creștin în viață la un moment dat în timp, Edwards a spus că scopul vieții sale era ca acel creștin să fie el. Unii ar putea spune că aceasta este o hotărâre arogantă. Bine, atunci du-te și fii cel mai slab creștin din generația ta! Crezi că asta-l va glorifica pe Dumnezeu? Nu, noi toți ar trebui să spunem: „Doamne, vreau să fiu acea persoană din generația mea prin viața căruia creștinismul să strălucească în toată splendoarea lui.” Asta îl va glorifica pe Dumnezeu. Edwards a spus acest lucru la vârsta de 18-19 ani. Când eram la acea vârstă, mă gândeam doar la a juca fotbal american. Edwards se gândea: „Vreau să fiu cel mai mare creștin din generația mea.”

În restul hotărârilor, el trasează planul pentru cum anume îl va glorifica pe Dumnezeu și cum va fi acel cel mai desăvârșit creștin din timpul vieții sale.

În cartea mea despre hotărârile lui Jonathan Edwards, împart hotărârile pe câteva subiecte pe care le abordează. El acoperă o multitudine de subiecte privitoare la plenitudinea vieții sale creștine. Iar timpul nu îmi permite să fac o prezentare generală a tuturor celor 70 de hotărâri. Dar ce doresc să fac este să separ doar o felie, o bucată, și să mă concentrez pe o parte a hotărârilor lui care adresează un domeniu crucial al vieții sale creștine.

Acum, s-ar putea să fiți surprinși de acest subiect. În timp ce Edwards își dorea să trăiască spre slava lui Dumnezeu și să fie cel mai bun creștin din generația lui, el a vrut să facă acest lucru până la cel mai mic detaliu al trăirii creștine de zi cu zi. Așa că el a spus: „Îmi doresc să trăiesc având o perspectivă eternă. Și pentru a trăi având o perspectivă eternă, există 3 subiecte pe care trebuie să le am înaintea mea zi de zi, neîntrerupt: Viața este scurtă. Moartea vine cu siguranță. Și eternitatea este lungă.” Viața este scurtă. Moartea vine brusc. Și eternitatea este lungă. În altă parte Edwards a spus: „Doamne, întipărește eternitatea în ochii mei!” Acesta a fost modul lui metaforic de a spune: Îmi doresc să trăiesc cu o perspectivă eternă. Vreau să trăiesc în așa fel încât să nu fiu limitat la lucrurile neînsemnate, mondene ale acestei vieți și lumi trecătoare ca și cum asta ar fi totul. Dacă vreau să mă ridic deasupra sferei temporale și să trăiesc pentru lucrurile eterne, dacă vreau să mă ridic deasupra a ceea ce pot vedea și să trăiesc pentru ceea ce nu pot vedea, dacă prezentul contează pentru eternitate, atunci trebuie să am această perspectivă eternă. Aceasta este ceea ce are nevoie fiecare dintre noi. Trebuie să trăim pentru eternitate. Ce impact va avea ceea ce fac acum asupra eternității? Așa că Edwards a scris câteva hotărâri care au avut de-a face cu timpul, cu moartea și cu eternitatea.

Hotărârea Nr. 5. Edwards a înțeles că timpul este un lucru foarte prețios. Și iată ce l-a condus pe Edwards în această direcție. El a înțeles că dacă își pierde și își irosea timpul, nu l-ar fi putut glorifica cel mai mult pe Dumnezeu. Hotărârea Nr. 5 spune astfel: „Sunt hotărât...” Nu-i așa că vă place acest cuvânt "hotărât"? Câți oameni cunoașteți care sunt cu adevărat hotărâți? Câți oameni cunoașteți care realmente își trăiesc viața creștină intențional, cu determinare, și care nu sunt ca valurile mării împinse înapoi și încolo? Câți oameni cunoașteți care nu aleg calea cea mai ușoară, ci o aleg pe cea mai anevoioasă care să îi ducă la esența trăirii pentru eternitate? Jonathan Edwards a fost determinat, a fost hotărât. El nu voia să devină supus tiraniei urgentului, a ultimei situații urgente care i-ar fi fost aruncată înainte. Nu. El și-a stabilit prioritățile în viață și acestea i-au dictat deciziile pe care le-a luat. „Sunt hotărât să nu pierd niciun moment, ci să-l exploatez în cel mai profitabil mod cu putință.” Prin aceasta, Edwards a înțeles că nu pot să-L glorific pe Dumnezeu în această viață decât în timpul limitat pe care Dumnezeu mi l-a dat să-l trăiesc pe acest pământ. Prin urmare, acest timp este prețios, ca aurul lichid, iar eu nu pot să risipesc și să irosesc nici măcar un moment, pentru că tocmai prin folosirea cea mai potrivită și eficientă a timpului meu îl voi glorifica pe Dumnezeu. Dacă îmi folosesc timpul în cel mai înțelept mod, pot să îl glorific cel mai mult pe Dumnezeu cu ceea ce îmi este pus la îndemână. Prin urmare, Edwards nu avea timp de pierdut. El susținea că bogățiile pot fi pierdute, iar mai târziu recâștigate. Dar nu și timpul. Odată timpul pierdut, nu mai poate fi înlocuit.

Acum, Edwards a avut o viziune atât de înaltă despre suveranitatea lui Dumnezeu, încât a înțeles un adevăr fundamental, și anume că: numărul de zile, ore și secunde pe care îl avem de trăit pe acest pământ a fost deja prestabilit în mod suveran de Dumnezeu. Înainte de întemeierea lumii Dumnezeu a hotărât momentul când urma să mă nasc. Și El a hotărât momentul când voi muri. Și tot ce se află între aceste două momente este ceea ce Dumnezeu a hotărât în mod suveran ca eu să trăiesc. Este numărul perfect de zile și cel mai înțelept număr de zile care ar fi putut fi ales pentru mine. Iov 14:5 - „Zilele omului sunt hotărâte. Tu cunoști numărul lunilor lui și i-ai pus hotare pe care nu le poate trece.” Tu nu poți depăși numărul prestabilit de luni, de zile și de secunde pe care le ai de trăit. Psalmul 90:12 spune: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” Dumnezeu ne-a numărat zilele. Iar noi am fi foarte înțelepți dacă ne-am număra zilele. Psalmul 139:16 - „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.” Dumnezeu a hotărât timpul pe care îl ai de trăit pe acest

pământ. Tu nu ai nici măcar o secundă de risipit, nicio secundă pe care să o trăiești cu orice altă intenție sau scop decât acela de a-L glorifica pe Dumnezeu la maxim.

Acum, ca să mergem și mai departe, Edwards a înțeles în mod corect că Dumnezeu nu numai că a hotărât mai dinainte și a prescris un anumit număr de zile, dar în acel timp alocat El a designat și oportunități de a face ceea ce El mi-a stabilit să fac. Și că eu trebuie să prind acel moment în care acele uși se deschid. Acele uși se vor închide apoi, iar eu trebuie să intru la timp pe acele uși de oportunitate. Efeseni 5:16 face foarte clar acest lucru. Iar una dintre cele mai puternice predici ale lui Edwards a fost bazată pe acest text. Dacă timpul ne permite, mi-ar plăcea să împărtășesc puțin din ea la final. Dar Efeseni 5:16 spune că noi trebuie să răscumpărăm vremea. Cuvântul pentru "vreme" nu este "chronos", care se referă la timpul ceasului, la cronologie sau la cronometru ca ceas. Nu pe acest cuvânt îl folosește Pavel aici în sensul de a răscumpăra timpul pe care îl ai. Ci folosește cuvântul "kairos" care înseamnă o vreme sau o oportunitate. O anumită perioadă de timp în care Dumnezeu îți dă ocazii să faci ceva pentru El. Deseori le numim "ocazii divine". Vremi aranjate mai dinainte de Dumnezeu. Ferestre de timp deschise de Dumnezeu ca noi să facem ceva ce să Îl glorifice pe El. Iar acele uși deschise se vor închide în curând. Isaia 55:6 - „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape.” Psalmul 69:13 - „Dar eu către Tine îmi înalț rugăciunea, Doamne, la vremea potrivită.” Psalmul 32:6 - „De aceea orice om evlavios să se roage Ție câtă vreme mai poți fi găsit.” Există vremuri când Dumnezeu poate fi găsit și vremuri când El nu mai poate fi găsit. Există vremuri când Dumnezeu este aproape și vremuri când El este departe. Luca 4:13 - există o vreme pentru ca Satana să înainteze împotriva lui Hristos și să-L ispitească în pustie. Și există o vreme în care Satana să se retragă și apoi să se întoarcă la un moment mai prielnic. Există momente oportune în viața ta când să faci anumite lucruri azi, acum, pe care nu le vei mai avea altă dată în viața ta de creștin. Taților, astăzi aveți oportunități cu fiii și fiicele voastre, pe care nu le veți mai avea anul viitor. Ele nu mai pot fi replicate. Trebuie să profităm de ocazie.

Edwards a înțeles acest lucru și, prin urmare, a fost un om dedicat, chiar și ca tânăr. Știa că trebuie să răscumpere timpul, să profite de ocazie; să trăiască fiecare zi știind că nu are timp de pierdut. Viața lui avea o anumită cadență, o anumită urgență, că trebuie să facă lucrările lui Dumnezeu cât încă este ziuă, deoarece când vine noaptea nimeni nu mai poate lucra. Simți tu această urgență a eternității în viața ta? Te trezești tu cu simțământul că aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să mă bucur și să mă veselesc în ea? Că Dumnezeu a hotărât mai dinainte pentru mine

fapte bune ca eu să umblu în ele? Că trăiesc cu simțul destinului în fiecare moment, în fiecare zi? I-ai spune lui Dumnezeu: „Doamne, întipărește eternitatea în ochii mei”? Acest lucru ar influența foarte mult modul în care îți petreci timpul în după-amiaza aceasta. Ar influența modul în care îți petreci timpul în seara aceasta. Ar influența foarte mult timpul alocat televizorului, timpul alocat somnului, ora la care mergi la culcare, ora la care te scoli, cât de mult citești Biblia, cât de mult de rogi, cât de mult mărturisești. Ești intențional? Ești hotărât? Ai la dispoziție doar acest timp atât de scurt... Edwards a spus în această hotărâre că dorea să îl gestioneze în cel mai bun mod. El a înțeles că trebuia să fie strategic și să gândească în mod atent, să cerceteze în detaliu cum să-și îmbunătățească folosirea timpului.

În Efeseni 5, începând cu versetul 15, Scriptura spune: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.” Verbul acela "răscumpărați" - în grecește "exagorazo" - înseamnă "a răscumpăra". În traducerea King James chiar spune „Răscumpărați timpul.” Înseamnă să îl cumperi în întregime. Este ca și cum ai merge la piață și ai vedea ceva ce este de vânzare acum, dar care nu va mai fi de vânzare mai târziu. Și dacă vrei să cumperi acel produs, trebuie să îl cumperi acum. E ca și cum ar fi niște reduceri și produsul este oferit acum la un anumit preț, iar dacă dorești să îl ai la acel preț, trebuie să îl cumperi acum. Nu te poți întoarce săptămâna viitoare în același loc așteptându-te să mai poți cumpăra acel produs. Dacă îl dorești, trebuie să îl cumperi acum. Nu poți amâna. Tranzacția cu vânzătorul trebuie făcută acum. „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.” Și Edwards a înțeles că există momente în viață când se ivesc anumite oportunități, și când acestea se ivesc, el trebuie să se folosească de ele și să răscumpere acel timp.

Când am fost la facultate... Am fost la Universitatea Texas Tech. Am crescut în Memphis, Tennessee, am mers pe o bursă de fotbal. Și când m-am dus la facultate, parcă m-am dus pe lună! Era departe de râuri, de lacuri, de iarbă și de copaci... în ținutul arid din vestul Texasului. A fost un mare eveniment în familie. Familia mea avea un microbuz Volkswagen... Nu eram hippie, dar aveam un microbuz Volkswagen. Tata, mama, eu, fratele meu, sora mea, cu toții am călătorit câteva zile până la Lubbock. Sunt cel mai mare dintre frați, și acesta era un pas enorm. Și îmi amintesc când m-am mutat în cămin... tata și mama m-au ajutat să adun și să pun totul în dulap, să îmi aranjez patul, să îmi așez frumos perna, să pun un ceas cu alarmă, și tot ce mai trebuia. Și apoi, la sfârșit, tatăl meu mi-a ținut un discurs. Îmi amintesc că a dus mâna la buzunar și a scos o bancnotă. Și a zis: „Steven, îndemnizația ta pentru acest semestru...” Eu așteptam răspunsul. Mama stătea în spatele lui. Îmi

amintesc că a zis „Îndemnizația ta va fi...” și mi-a spus suma. Era o sumă extrem de mică. Iar eu calculam în minte în timp ce el vorbea, împărțind acei bani pe luni, pe săptămâni, pe zile, pe mese. Și a scos acea bancnotă și a început să o tragă de colțurile opuse. Nimeni nu putea face așa cu bancnota ca tatăl meu. El este cel mai econom om care a trăit vreodată pe pământ. Până în ziua de azi încă nu am băut un pahar mare de Cola. Întotdeauna a fost paharul mic, și dacă mai vrei, mai reumpli. Obişnuiam să îi iau pixul și să mă joc cu butonul, iar el îl lua înapoi și zicea: „Cu atâtea click-uri va funcționa mai puțin, fiule.” Probabil că avea dreptate. În orice caz, mi-a spus suma pe care urma să o primesc. Mi-a spus: „Doar atât vei primi. Trebuie să îți ajungă pentru tot semestrul.” Și mi-a zis: „De fiecare dată când vei duce mâna la buzunar și vei scoate o bancnotă, vreau să îți amintești cum stăteam aici cu această bancnotă. Și vreau ca tu să cheltuiești fiecare bancnotă cu înțelepciune. Pentru că atunci când le-ai terminat, nu va mai fi nici una în plus.” Știam că tata era extrem de serios. Și știam că mama îmi va da mai mult! Și ea zâmbea în spatele tatălui meu în timp ce el îmi ținea discursul. Ea îmi făcea cu ochiul. Dar nu am uitat niciodată acel discurs. Și așa trebuie să procedez cu timpul care mi-a fost alocat în viață. Nu am nicio zi de pierdut. Și nici tu nu ai. Nu am nicio dimineață de pierdut. Nu am nicio după-amiază de pierdut.

Îmi amintesc că a venit odată un bărbat în biroul meu, în primii mei ani de păstorire. A trecut pe acolo și dorea să intre. A venit în biroul meu și s-a așezat. L-am întrebat cu ce îl puteam ajuta și mi-a zis: „Cu nimic, doar am vrut să-mi omor timpul.” Cred că sunt mulți care își trăiesc viața în acest fel. Sunt ucigători de timp. Și ar fi frumos dacă și-ar omorî doar timpul lor. Dar ei vor să omoare și timpul altora. În felul acesta le iei celorlalți șansa de a îl glorifica pe Dumnezeu, de a fi productivi în urmărirea a ceea ce Dumnezeu le-a pregătit în voia Sa.

Sigur că asta nu înseamnă că nu există loc și pentru recreație, există principiul sabatului despre care ne învață Scriptura. Trebuie să ne odihnim. Avem nevoie de recreație. Nu putem trăi la maximul de energie tot timpul. E ca și cum, dacă ai evidenția cu galben fiecare cuvânt de pe o pagină, nimic nu ar mai ieși în evidență. Viața are perioade diferite. Dar vreau să îți spun: ai un timp limitat la dispoziție ca să respiri aerul lui Dumnezeu, să bei apa lui Dumnezeu și să faci voia lui Dumnezeu. Și pentru Numele lui Dumnezeu, fă ceea ce te-a chemat să faci! Dacă te-a chemat în lucrare, urmărește acest lucru. Dacă este timpul să pășești într-o anumită direcție, atunci urmează voia lui Dumnezeu în viața ta! Timpul este limitat.

Vreau să vă citesc o altă hotărâre. Bruce, nici nu știu cât e ceasul, când trebuie să mă opresc?

- Ai terminat când ai terminat.

- Pe la 11:30.

Ok, în regulă. Voi face să fie bine. Da, cum v-am spus, ultima predică a lui Whitefield a fost de aproximativ două ore, în Exeter, New Hampshire.

Hotărârea Nr. 7: „Sunt hotărât să nu fac niciodată un lucru pe care mi-ar fi teamă să-l fac în ultima oră a vieții mele.” Edwards și-a propus să își trăiască viața cum spunea Baxter că ar trebui să predicăm: ca un om pe moarte unor oameni pe moarte, ca și cum ar fi ultima predică. Edwards și-a propus să se concentreze pe sfârșitul vieții sale și din acea perspectivă să trăiască prezentul și să nu fie găsit făcând ceva ce nu ar face în ultima oră a vieții sale. Și pe măsură ce a studiat Evangheliile, a înțeles că Hristos a fost mereu conștient de acea ultimă oră a vieții Sale. Ioan 2:4 - „Nu Mi-a venit încă ceasul.” Referindu-se la acel ultim ceas care era linia de sosire, era încheierea voinței lui Dumnezeu trasate de Tatăl pentru El. Și El alerga spre acea linie de sosire și Își ținea mereu ochii pe acel ultim ceas al vieții Sale. Ioan 7: 6 - „Vremea Mea n-a sosit încă”. Ioan 7:30 - „încă nu-I sosise ceasul”. Ioan 12:27 - „Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!” Ioan 17:1 - „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine.” Ioan 19:30 - „S-a sfârșit!” N-a existat nicio incoerență în viața lui. Nicio împleticire pe drum. Nu a încercat când ceva aici, când ceva acolo. A urmărit cu maturitate o țintă clară cu privire la viața lui în timp ce se îndrepta spre linia de sosire. Și nu s-a uitat nici la dreapta, nici la stânga, nu s-a uitat la ceilalți care alergau în jurul lui în cursa vieții, privirea lui era îndreptată la linia de sosire, la ultima oră a vieții sale. El s-a pregătit toată viața pentru ultima oră a vieții sale, să moară bine. Să moară fără regrete. Să moară fără a spune ca mulți alții pe care i-a auzit spunând: „O, măcar de aș fi făcut cutare lucru”, „O, măcar de aș fi luat aceste decizii, măcar de mi-aș fi dat silința pentru aceste lucruri”. Nu, când ajung la sfârșitul vieții mele, vreau să spun: „S-a sfârșit”. Și să moară ca Stăpânul său, în epicentrul voinței lui Dumnezeu pentru viața lui. Deci, „Sunt hotărât să nu fac niciodată un lucru pe care mi-ar fi teamă să-l fac în ultima oră a vieții mele.”

Îți poți imagina ultima oră a vieții tale? Fie că va fi în această după-masă, fie că va fi peste o lună, sau peste un an, sau peste un deceniu, sau oricând va fi... Cine știe care vor fi circumstanțele, unde și când se va întâmpla, cu cine te vei afla... Dar dacă Domnul nu se întoarce până atunci, acea dată este stabilită în calendarul lui Dumnezeu pentru viața ta. Trebuie să rămâi fixat și concentrat pe ultima oră a vieții tale. Ca să mori fără regrete. Ca să iei hotărâri și să faci alegeri în viața ta azi care vor influența calea pe care o vei lua când vei ajunge acea ultimă zi.

Hotărârea Nr. 10. Aceasta este o hotărâre care te va maturiza. Este o hotărâre care îl va face pe un tânăr de 18 ani să pară a fi de 68 sau de 78 de ani. Aceasta îți va da înțelepciune care îți va depăși vârsta. „Sunt hotărât ca, atunci când voi simți durere, să mă gândesc la durerile martirilor și ale iadului.” Dacă vei trăi cu o perspectivă eternă, când te vei confrunta cu dezamăgiri și încercări, când te vei confrunta cu probleme, dificultăți, adversități și necazuri, va trebui să le păstrezi pe toate acestea într-o perspectivă corectă. Noi avem tendința de a deveni preocupați de problemele noastre. Ele cresc și cresc și escaladează. Ne domină, ne intimidează și ne paralizează. Și ne fac să ne centram în sine, ne înving, și fac ca în inima noastră să crească autocompătirea. Iar Edwards a spus: Pentru a păstra totul în perspectiva corectă, vreau să mă gândesc constant la martiri și la sufletele din iad. Să mă gândesc la martirii din „Cartea Martirilor” scrisă de Foxe, care au fost legați pe rug și au dat mărturia credinței lor în Domnul Isus Hristos; care au fost arși pe rug pentru mărturia lor despre Evanghelie. Și, prin comparație, noi nu am avut niciodată o zi proastă aici pe pământ.

Cu șapte ani în urmă, am fost forțat să părăsesc postul de pastor dintr-o biserică pe care am păstorit-o. A fost o experiență foarte dureroasă. Este o experiență care te umilește în mod public. Familie, prieteni, dușmani, ziare, televiziune... Este foarte dureros să treci prin așa ceva. Să te ridici la amvon ca să predici ultima predică, să îți prezinți demisia și apoi să părăsești clădirea. Știți ce anume a ținut totul în perspectivă pentru mine? Faptul că am citit despre martirii din timpul Reformei engleze. Am citit despre aceia care au predicat ceea ce am predicat și eu, și totuși ei au fost legați de un rug și făcuți scrum. Iar eu am ieșit afară și am plecat. M-am urcat într-un Suburban, fiul meu a condus mașina cu care "am fugit" de la fața locului. Am putut să mă opresc, să ies din mașină și să scutur praful de pe picioarele mele. Am fost dus acasă. Am avut o masă. A doua zi am jucat golf cu băieții mei. Nu am avut niciodată o zi proastă.

În Biblia din care predic am o poză a lui John Rogers, ars pe rug în 1555. El a fost primul martir ars pe rug de Maria Sângeroasa pentru credința sa evanghelică. Pe coperta din spate a Bibliei am o poză cu sculptura în lemn care îl ilustrează pe John Rogers legat pe rug în Londra, fiind ars în fața clădirii bisericii sale, în fața congregației sale, în încercarea de a îi intimida pe toți. Au ars păstorul pentru a risipi oile.

Când am citit această hotărâre a lui Edwards, m-am gândit că există multă înțelepciune în acest lucru. Ca toți să ne gândim în mod constant la martiraj și la iad. Nu pentru că am avea un spirit morbid sau un complex martiric. Nu, nu de asta. Dar lucrurile care

ne supără și ne stresează pe noi nici măcar nu se pot compara a ceea ce au experimentat martirii.

Iar apoi el mai menționează iadul. Dați-mi să vă reamintesc tuturor că, dacă fiecare dintre noi am fi primit ceea ce meritam, cu toții am fi în iad chiar acum. Am fi fost în iad chiar din momentul în care am fost zămisliți. „În ziua în care vei păcătui, vei muri negreșit.” Faptul că nu ne aflăm în iad în acest moment suferind chinurile celor osândiți, este un tratament mult mai bun decât oricare dintre noi merităm. Acesta este un adevăr teologic care oferă perspectiva corectă asupra vieții mele creștine. Există lucruri presante în viața mea chiar acum care mă storc și îmi fac mintea să fie mereu prinsă în ele. Și nu este sănătos din punct de vedere spiritual să devin concentrat pe acele lucruri. Trebuie să mă gândesc la lucrurile de sus și nu la cele de pe pământ. Dar trebuie să mă gândesc și la lucrurile de sub pământ, la sufletele care sunt chinuite în iad chiar acum, și să realizez că acea milă care mi-a fost arătată mie este atât de uimitoare încât, în comparație cu sufletele care se află acum în iad, eu nu am nicio problemă. Nu mă pot plânge de nimic. Nu am niciun motiv să îmi plâng de milă. Nu am niciun motiv să mă vait. Nu am niciun motiv să fiu în centrul fiecărei conversații pe care o port și să îi atrag pe alții în problemele mele. Nu sunt în iad! Jonathan Edwards, ca tânăr la 18 ani, și-a propus: „Mă voi gândi la iad și la martiraj, așa încât totul cu privire la viața mea să fie ținut în perspectiva corectă.”

Când am fost la Londra acum câțiva ani, am coborât din avion, am luat metroul, și am vrut să vizitez mai întâi cimitirul Bunhill Fields. Vroiam să văd unde erau îngropați puritanii. Pe vremea lor cimitirul era în afara orașului. Nu a fost permis ca John Owen să fie îngropat în oraș. Nici John Bunyan. Isaac Watts trebuia să fie și el afară. Am vrut să merg acolo și să stau printre acei oameni care au fost respinși, și mulți dintre ei au murit o moarte umilitoare. Iar de acolo m-am dus la Spitalul Sf. Bartolomeu. Interesant este că chiar acolo a practicat Martyn Lloyd-Jones medicina înainte de a fi chemat în lucrarea Evangheliei. Iar în spatele spitalului există o plăcuță de alamă pe care nimeni nu ar vedea-o decât dacă te duci intenționat să o cauți. Și pe ea scrie: „Aici a fost ars pe rug John Rogers pentru credința sa evanghelică în Cuvântul lui Dumnezeu și în Evanghelia lui Hristos.” Doar ca să mi se întipărească încă o dată în minte că acești oameni au plătit un preț îndrăzneț și scump pentru credința lor creștină. Iar eu, pe măsură ce îmi trăiesc viața spirituală, sunt hotărât că, atunci când voi simți durere, când voi simți dezamăgire, descurajare, să mă gândesc la durerile martirilor și ale iadului.

Încă una și apoi încheiem.

Hotărârea Nr. 50: „Sunt hotărât să acționez așa cum aş considera că ar fi fost cel mai bine și mai înțelept să o fi făcut

atunci când voi fi ajuns în lumea viitoare.” Edwards și-a dorit ca viața sa prezentă să fie modelată de ceea ce va fi cel mai important la intrarea în cer. Ceea ce este important acolo trebuie să fie dominant în viața mea de acum. Ceea ce va fi o prioritate acolo când voi intra în cer trebuie să fie pus în topul listei de priorități pentru viața mea de acum. Ceea ce va avea importanță pentru Dumnezeu și pentru Hristos în eternitate, în cer, în jurul tronului lui Dumnezeu, pentru veci de veci, ceea ce va fi de cea mai mare valoare în acea zi, trebuie să fie ca aurul și argintul în viața mea de acum. Asta spune Edwards. El citează 2 Corinteni 4:18 „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” Edwards a ales să-și trăiască viața în așa fel încât el nu a fost preocupat cu lucrurile care se văd, ci cu cele care nu se văd; nu cu lucrurile vremelnice, ci cu cele veșnice; nu cu lucrurile pământești, ci cu cele cerești. El și-a dorit ca viața lui să valoreze la maxim pentru Dumnezeu.

Să ne uităm acum la sfârșitul vieții sale. Cum a murit Edwards? Cum a arătat ultima sa zi? Nu este o coincidență faptul că după vârsta de 18-19 ani Jonathan Edwards a devenit într-adevăr cel mai mare predicator, cel mai mare pastor, cel mai mare teolog, cel mai mare scriitor, care a rostit cea mai măreață predică. Nu pentru că a avut suficient timp de pierdut și s-a târât prin viață căutând ceva de făcut. El a avut o țintă, un scop și a fost hotărât. El a devenit al treilea președinte al Universității Princeton, succedându-l pe ginerele său. Și știți povestea, la sfârșitul vieții sale, imediat după ce a fost inaugurat ca președinte la Princeton, s-a hotărât să scrie „Istoria lucrării de răscumpărare”. Aceasta avea să fie capodopera sa, socotită în rândul marilor lucrări precum „Învățătura religiei creștine” a lui Calvin sau „Voința liberă – o sclavă” a lui Luther. După o lună de președinție, pe 13 februarie 1759, Edwards a fost vaccinat împotriva variolei. Fiind președinte, s-a dat ca exemplu pentru studenți. „Toți trebuie să se vaccineze împotriva variolei. Eu, președintele, mă voi vaccina ca să vă arăt că nu vă va face rău.” El a făcut vaccinul, dar, în mod tragic, acesta a avut efectul opus asupra lui. Gâtul a început să i se umfle până la punctul în care nu mai putea respira. Soția sa, Sarah, era înapoi în Upstate New York, unde el slujise printre indieni predând la copii de clasa a cincea. El venise la Princeton New Jersey pentru a prelua președinția și era singur. Doar fiica lui, Lucy, era la căpătâiul său. Am fost recent în Princeton și am vizitat casa și camera în care a murit Edwards. „Dragă Lucy, se pare că este voia lui Dumnezeu să te părăsesc în curând. De aceea, transmite dragostea mea cea mai aleasă iubitei mele soții și spune-i că cea mai deosebită unitate care a existat atâta timp între noi, cred că a fost de o natură spirituală și, prin urmare, va continua pentru

totdeauna. Și sper că ea va fi sprijinită în această grea încercare și se va supune cu bucurie voii lui Dumnezeu. Iar copiilor mei: acum veți fi lăsați fără tată, ceea ce sper că va constitui un stimulent pentru voi toți să căutați un Tată care nu vă va părăsi niciodată.” Jonathan Edwards s-a pregătit toată viața sa de adult pentru acest moment. Când a ajuns la sfârșitul vieții sale nu a blestemat, nu a strigat și nu s-a dat înapoi de la groaza aceluia moment orânduit. A fost un om care, de la vârsta de 18 ani, s-a pregătit pentru această zi. El a murit așa cum a trăit: glorificându-l pe Dumnezeu. El a murit brusc pe 22 martie 1759 la vârsta de 55 de ani, la doar 2 luni după ce devenise președintele facultății din New Jersey care urma să devină Universitatea Princeton.

Când a auzit de moartea lui Jonathan, Sarah, care încă se afla în Stockbridge împachetând bunurile lor, a scris următoarele cuvinte fiicei lor Esther: „Ce să zic? Un Dumnezeu sfânt și bun ne-a acoperit cu un nor întunecos. O, să sărutăm nuiaua și să ne punem mâna la gură! Domnul a făcut-o, m-a făcut să ador bunătatea Lui că l-am avut atâta timp. Dar Dumnezeul meu trăiește și El are inima mea. O, ce moștenire ne-a lăsat soțul meu și tatăl tău! Suntem cu toții dați lui Dumnezeu. Sunt și îmi place să fiu mama ta afectuoasă, Sarah Edwards.”

Imediat după ce a ajuns în Princeton cu bunurile familiei, ea însăși a murit. Apoi Lucy a murit. Totul în doar câteva luni de zile. Și când te duci în Princeton la cimitir, acolo este Jonathan Edwards, iar lângă el este Sarah Edwards. Amândoi au trăit trasând un plan pentru ziua morții lor. Să maximizeze timpul care le-a fost dat. Să trăiască fiecare moment al fiecărei zile în urmărirea gloriei lui Dumnezeu.

Cum îți investești tu viața? Mă întreb cât timp mai ai pe acest pământ. Cât de incert este. Numai Dumnezeu știe. Cât de înțelept administrezi tu oportunitățile pe care le ai azi în jurul tău? Fie ca fiecare dintre noi să ne numărăm bine zilele și să prezentăm înaintea lui Dumnezeu o inimă înțeleaptă.

Să ne rugăm.

Tatăl nostru, Tu ai hotărât în mod suveran să ne naștem în secolul XX, și să fim în viață în secolul XXI. Ai rânduit cine să ne fie părinții, ce personalitate să avem, care să ne fie genul, ce ten să avem și cum să fie corpul nostru, ce daruri și abilități să avem. Ai stabilit ziua convertirii noastre, ai stabilit cine să fie oamenii din jurul nostru, aceia a căror influență să fie exercitată în viața noastră. Chiar și aceia care au fost o influență rea, Tu ai gândit acel lucru spre bine. Și ai făcut ca toate să lucreze împreună spre binele nostru. Iar Tu deja ai prescris sfârșitul vieții noastre. Dacă Hristos nu se întoarce până atunci, fiecare dintre noi de aici vom muri. Și trebuie să ne pregătim acum pentru acea zi. Condu-ne Tu să punem un picior în fața celuilalt pe calea cea îngustă, în timp ce ne

continuăm drumul în această lume. Mă rog să avem un simțământ al urgenței în viața noastră. Un simțământ al grăbirii pasului și al alergării pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Ajută-ne să alergăm în cursa care ne stă înaintea. Să nu lovim în vânt, ci să ne purtăm aspru cu trupul nostru ca să nu fim descalificați. Ajută-ne să alergăm cu stăruință în cursa care ne stă înaintea. Ajută-ne să nu ajungem înfășurați de păcat. Ajută-ne să privim țintă la Isus, Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței. Tată, binecuvântează-i pe acești oameni. Iar când praful acestei conferințe se va limpezi, mă rog să rămână o certitudine și o centralitate cu privire la aceste adevăruri care să fie consolidată și ancorată în inimile lor. Fie ca să trăim precum bărbații puternici din vremurile de demult. Să fim ca aceia care au întors lumea pe dos. Tată, mă rog să-i binecuvântezi pe acești bărbați, ca ei să fie, la rândul lor, o binecuvântare pentru nenumărați alții, și pentru ca destinele eterne ale altora să fie schimbate prin urmărirea voii Tale de către acești bărbați de aici. Îi încredințez harului Tău și Cuvântului Tău care îi poate sfinți și îi poate face puternici. Mă rog toate acestea în Numele lui Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru. Amin.